

Sextio sekunder. Så länge måste vi stå på våra metallplattor innan ljudet av en gonggong släpper oss lösa. Om man kliver av innan den första minuten har gått får man benen bortsprängda av landminor. Sextio sekunder får vi på oss att studera cirkeln av spelare som alla står på samma avstånd från ymnighetshornet. Det är en stor guldfärgad, konformig behållare med spiralvriden bakända och en öppning som är minst sex meter hög. Ur behållaren väller det fram massor av saker som kan hjälpa oss att överleva här inne på arenan: mat, vattendunkar, vapen, läkemedel, kläder, elddon. Runt omkring hornet ligger andra saker utspridda – ju längre bort från hornet de ligger desto mindre värdefulla är de. Knappt en meter från mina fötter ligger till exempel en plastskiva som man kan ha nytta av om det blir en störtstur. Men i hornets öppning ser jag ett tält som kan skydda mot nästan alla slags väder. Om jag ändå hade mod att ta mig dit och slåss om det med de andra tjugotre. Men det har jag fått order om att inte göra.

Vi står på en vidsträckt plan som är täckt av slät, hårdpackad jord. Bakom dem som står mitt emot mig ser jag ingenting, vilket måste betyda att där finns en brant sluttning eller till och med ett stup. Till höger om mig finns en sjö. Till vänster och bakom mig gles tallskog. Ditåt skulle Haymitch vilja att jag sprang. Genast.

Jag hör hans instruktioner i mitt huvud. «Bara dra, lägg så stort avstånd ni kan mellan er själva och de andra och hitta en vattenkälla.»

Men det är frestande, så frestande, när jag ser dyrgriparna som väntar där borta. Och jag vet att om inte jag tar dem så kommer någon annan att lägga vantarna på dem. De karriärister som överlever

blodbadet kommer att dela upp dessa livsviktiga skatter mellan sig. Någoting fångar min uppmärksamhet. På en stapel ihoprullade filtar ligger ett pilkoger i silver och en redan strängad båge, färdig att användas.

«Den är min», tänker jag. «Den är avsedd för mig.»

Jag är snabb. Jag sprintar snabbast av alla flickorna i skolan, även om några slår mig i långdistanslöpning. Men den här sträckan på fyrtio meter är vad jag är byggd för. Jag vet att jag kan hinna dit först, jag vet att jag kan ta vapnet, men frågan är hur snabbt jag kan ta mig därifrån. När jag väl har klättrat upp på stapeln och fått tag i grejerna kommer andra ha hunnit fram till hornet. En eller två skulle jag kanske kunna träffa, men säg att det är ett dussin på så kort avstånd? Det kan lika gärna sluta med att de dödar mig med spjuten och klubborna. Eller blotta knytnävarna.

Men ändå, jag kommer ju inte att vara den enda konkurrenten. Jag slår vad om att många av de andra skulle strunta i en mindre flicka – även om hon hade fått elva träningspoäng – för att göra sig kvitt någon farligare motståndare.

Haymitch har aldrig sett mig springa. Om han hade det kanske han skulle säga åt mig att satsa, att sikta in mig på vapnet. Eftersom det är just det vapnet som kan bli min räddning. Och jag ser bara en enda båge i hela den där högen. Jag förstår att det inte kan vara mycket kvar av minuten och inser att jag måste bestämma mig för en taktik. Jag märker att jag gör mig redo att springa mot högen och mot bågen, inte ut i skogen. Samtidigt får jag plötsligt syn på Peeta. Han står en bra bit bort till höger om mig, det är kanske fem andra tävlande mellan oss. Ändå ser jag att han tittar på mig och jag tror att han kanske skakar på huvudet. Men jag har solen i ögonen och medan jag står och undrar slår gonggongen.

Jag missade den! Jag missade min chans! De extra sekunder jag förlorade på grund av att jag inte var beredd räcker för att jag ska ändra mig igen. Mina fötter trampar runt lite i undran över vart min hjärna vill förflytta mig och sedan kastar jag mig framåt och hugger

tag i plastbiten och en limpa bröd. Mitt byte är så litet och jag är så arg på Peeta för att han distraherade mig, att jag springer tjugo meter inåt för att hämta en knallorange ryggsäck som kan innehålla vad som helst, eftersom jag inte står ut med att springa därifrån med praktiskt taget ingenting.

En pojke som jag tror är från Distrikt 9 når fram till ryggsäcken samtidigt som jag och vi slåss om den en kort stund. Sedan hostar han till och det stänker blod i ansiktet på mig. Jag raglar bakåt, förvirrad och äcklad av den varma, klibbiga vätskan. Pojken glider ner på marken. Då får jag se kniven i som sitter i hans rygg. Flera andra tävlande har redan nått fram till ymnighetshornet och sprider ut sig som förberedelse för anfall. Flickan från Distrikt 2 kommer springande mot mig från tio meters håll med ett halvdussin knivar i ena handen. Jag såg henne kasta kniv på träningen. Hon missar aldrig. Och jag är hennes nästa mål.

All den obestämda rädsla jag har känt koncentreras till en omedelbar skräck för den här flickan, rovdjuret som kanske kommer att döda mig nästa sekund. Kroppen pumpas full av adrenalin och jag slänger ryggsäcken över ena axeln och springer med full fart mot skogen. Jag hör kniven vissla genom luften mot mig och drar reflexmässigt upp ryggsäcken för att skydda huvudet. Kniven fastnar i ryggsäcken. Med båda remmarna på axlarna tar jag sikte på träden. På något sätt förstår jag att flickan inte kommer följa efter mig. Hon låter sig lockas tillbaka till ymnighetshornet innan alla bra grejor är borta. Ett leende nuddar mitt ansikte. Tack för kniven, tänker jag.

Vid skogsbrynet stannar jag till en stund för att studera startfältet. Ungefär ett dussin spelare är i färd med döda varandra nere vid hornet. Flera ligger redan döda på marken. De som har flytt försvinner in i skogen eller ut i tomheten på motsatta sidan. Jag fortsätter springa tills skogen har dolt mig för de andra och faller sedan in i en taktfast lunk som jag tror jag kan bibehålla ett tag. De följande timmarna växlar jag mellan att jogga och gå och lägger så stort avstånd jag kan mellan mig själv och mina konkurrenter. Jag tappade brödet

i slagsmålet med pojken från Distrikt 9 men lyckades stoppa plastbiten i ena ärmen. Jag viker ihop den och stoppar den i en ficka medan jag går. Jag tar också loss kniven – en fin sak med ett långt vasst blad som är tandat intill handtaget. Den kan komma väl till pass om jag behöver en såg. Jag sticker in kniven under bältet. Än på en stund vågar jag inte stanna för att titta närmare på innehållet i ryggsäcken. Jag fortsätter vidare och stannar bara för att se efter om jag är förföljd.

Jag kan gå länge, det vet jag från mina dagar i skogen. Men jag kommer att behöva vatten. Det var Haymitschs andra order, och eftersom jag liksom klantade till det med den första har jag ögonen på skaft nu. Inget vatten ännu.

Skogen förändras och andra träd börjar dyka upp bland tallarna, några som jag känner igen och en del som är helt främmande. En gång hör jag ett ljud och drar kniven för att försvara mig, men det var bara en kanin jag skrämde upp. «Kul att se dig», viskar jag. Om det finns en kanin kan det finnas hundra till som bara väntar på att bli snarade.

Marken sluttar neråt. Det gillar jag inte. Sänkor får mig att känna mig instängd. Jag vill vara högt uppe, där jag kan se mina fiender närma sig, som på kullarna runt Distrikt 12. Men jag har inget annat val än att fortsätta gå.

Lustigt nog känns det ganska bra. De dagar jag har frossat i mat har gett resultat. Jag har bra uthållighet fastän jag har sovit så dåligt. Det känns upplivande att vara i skogen. Jag är glad över att vara ensam även om det är en illusion eftersom jag antagligen visas på tv just nu. Inte hela tiden, men av och till. Det är så många som blir dödade första dagen att en ensam spelare på vandring genom skogen inte är särskilt intressant att visa. Men de kommer att visa så pass mycket av mig att folk kan förstå att jag lever, är oskadd och på väg någonstans. Vadslagningen brukar vara intensiv under första dagen när de flesta dödsfallen sker. Men det finns ingen jämförelse med hur det blir när startfältet har krympt till en handfull spelare.

Det har blivit sent på eftermiddagen när jag hör kanonerna. Ett

skott för varje död tävlande. Slaget vid ymnighetshornet måste antligen vara över. De hämtar aldrig kropparna från blodbadet innan mördarna har skingrats. På öppningsdagen skjuter de inte ens av kanonerna innan den första striden är över, eftersom det är så svårt att hålla koll på hur många som dör. Jag tillåter mig själv en paus. Flåsande räknar jag skotten. Ett... två... tre... och så vidare till elva. Totalt elva döda. Tretton kvar i spelet. Jag skrapar med naglarna på blodet som pojken från Distrikt 9 hostade i mitt ansikte. Han är en av de döda. Jag tänker på Peeta. Har han klarat sig genom dagen? Det får jag veta om några timmar, när de projicerar bilder av de döda på himlen så att vi andra ska få se.

Plötsligt överväldigas jag av tanken på att Peeta kanske redan är borta, att han har förblött och blivit hämtad och nu är på väg att transporteras tillbaka till huvudstaden för att tvättas, kläs på och skeppas i en enkel trälåda tillbaka till Distrikt 12. Borta från arenan, på väg hem. Jag anstränger mig för att minnas om jag har sett honom sedan spelen började. Men den sista bilden jag ser framför mig är den när Peeta ruskar på huvudet samtidigt som gonggongen ljuder.

Det är kanske lika bra om han redan är borta. Han trodde inte att han kunde vinna. Och jag behöver inte utsätta mig för den otrevliga uppgiften att döda honom. Det kanske är bättre om han är ute ur leken för gott.

Jag slänger mig ner bredvid ryggsäcken. Jag måste ändå gå igenom den innan det blir mörkt för att få klart för mig vad jag har att röra mig med. När jag lossar på remmarna känner jag att den är rejäl även om färgen är ganska olämplig. Den orange färgen är praktiskt taget självlysande. Jag måste komma ihåg att kamouflera den i morgon.

Jag lyfter på locket. Det jag mest av allt vill ha just nu är vatten. Det var inte en slump att Haymitch sa åt oss att genast börja leta efter vatten. Jag klarar mig inte länge utan. I några dagar kan kroppen fungera med diverse obehagliga symptom på uttorkning, men efter det kommer jag tappa greppet för att sedan dö inom högst en vecka. Jag plockar försiktigt upp förnödenheterna. En tunn svart sovsäck

som reflekterar kroppsvärme. Ett paket kex. Ett paket torkat, strimlat kött. En flaska jod. En ask tändstickor av trä. En liten, hoplindad vajer. Ett par solglasögon. Och en tvåliters plastflaska med kork för att bära vatten i – snustorr.

Inget vatten. Hur svårt hade det varit för dem att fylla flaskan? Plötsligt inser jag hur torr jag är i halsen och munnen, hur spruckna mina läppar är. Jag har varit i rörelse hela dagen. Det har varit varmt och jag har svettats mycket. Jag brukar göra så här hemma, men där finns det alltid bäckar att dricka från eller snö att smälta om det skulle behövas.

En fruktansvärd tanke slår mig när jag packar ryggsäcken igen. Sjön jag såg medan jag väntade på gonggongen – tänk om den är det enda stället på arenan där det finns vatten? På så sätt skulle de garanterat få ihop oss att slåss. Sjön ligger en hel dagsmarsch från där jag sitter nu, en vandring som blir mycket svårare utan något att dricka. Och även om jag orkar dit, är den antagligen noggrant övervakad av några karriärister. Jag är på väg att gripas av panik, men så minns jag kaninen jag skrämde upp tidigare i dag. Den måste också dricka. Jag måste bara ta reda på var.

Skymningen faller och jag känner mig illa till mods. Träden är för smala för att erbjuda särskilt mycket skydd. Det lager av tallbarr som dämpar ljudet av mina fotsteg gör det också mycket svårare att hitta viltstigar som kan leda mig till vatten. Och terrängen leder fortfarande utför, djupare och djupare ner i en dalgång som verkar bottenlös.

Jag är hungrig också, men än så länge vågar jag inte börja ta av mitt värdefulla förråd av kex och kött. I stället tar jag kniven och skrapar i barken på en tall. Under ytterbarken täljer jag loss en handfull mjuk innerbark som jag sakta tuggar i mig medan jag går. Efter en vecka med världens bästa mat är det litet svårt att svälja bark. Men jag har ätit mycket tall i mina dagar. Jag vänjer mig snabbt.

Efter ännu en timme står det klart att jag måste hitta någonstans att slå läger. De nattlevande djuren börjar röra på sig och jag hör spridda tjut och hoanden, ledtrådar om att jag kommer att tving-

as tävla med traktens rovdjur om kaninerna. När som helst kan det dessutom visa sig att somliga ser mig som mat. Kanske är det flera djur som förföljer mig just nu.

Men för tillfället bestämmer jag mig för att prioritera hotet från mina medtävlande. Jag är säker på att många kommer att fortsätta jaga hela natten. De som överlevde vid ymnighetshornet har mat, vatten i överflöd från sjön, facklor och ficklampor och vapen de gärna vill testa. Jag kan bara hoppas att jag har förflyttat mig snabbt och långt nog för att vara utom räckhåll.

Innan jag gör mig i ordning för natten tar jag min vajer och gillrar två sprättsnaror i undervegetationen. Jag vet att det är riskabelt att sätta ut snaror när man är på flykt, men maten kommer att gå åt fort härute. Jag går ytterligare fem minuter innan jag slår läger.

Jag väljer träd noggrant: ett pilträd, inte särskilt högt och mitt i en dunge av andra likadana träd, vars långa, hängande svall av grenar erbjuder ett bra gömställe. Jag klättrar upp och håller mig till de tjockare grenarna nära stammen tills jag hittar en stadig grenklyka att använda som säng. Efter att ha knåpat en stund lyckas jag placera sovsäcken till en ganska bekväm sovställning. Jag lägger ryggsäcken längst ner i sovsäcken och glider in efter den. Som extra säkerhet tar jag av mig bältet och drar det runt både grenen och sovsäcken innan jag fäster det vid midjan på nytt. Nu ramlar jag inte i marken om jag skulle vända på mig i sömnen. Jag är tillräckligt liten för att kunna dra sovsäckens huva över huvudet, men jag drar på mig jackans luva också. Det blir snabbt kallt när mörkret faller. Trots risken jag tog när jag fick tag på ryggsäcken inser jag nu att jag gjorde rätt. Den här sovsäcken, som reflekterar och bevarar min kroppsvärme, är ovärderlig. För flera av mina medtävlande är det största bekymret just nu säkert hur de ska hålla sig varma, medan jag faktiskt kan få några timmars sömn. Om jag bara inte var så törstig.

Natten har just fallit när jag hör nationalsången som alltid föregår dödsbuden. Genom grenarna ser jag Panems statsvapen som verkar sväva fritt på himlen. I själva verket är det en enorm tv-skärm

som transporteras av en tystgående svävare. Musiken tonar bort och himlen blir svart igen. Hemma får man se en fullständig återgivning av varje mord, men det anses ge de överlevande ett orättvist övertag. Om jag till exempel hade fått tag i den där bågen och skjutit någon skulle min hemlighet ha avslöjats för alla. Nej, här inne på arenan får vi bara se samma enkla porträttbilder som visades tillsammans med träningspoängen. Men i stället för poäng visas distriktsnummer. Jag tar ett djupt andetag och sedan dyker de elva dödades ansikten upp. Jag räknar dem på fingrarna.

Den första som dyker upp är flickan från Distrikt 3. Det innebär att alla karriärister från Distrikt 1 och 2 har överlevt. Inte särskilt överraskande. Sedan pojken från fyran, vilket var oväntat. Vanligtvis överlever alla karriärister den första dagen. Pojken från Distrikt 5... det måste innebära att den rävliska flickan klarade sig. Båda från sexan och sjuan. Pojken från åttan. Båda från nian. Ja, där är pojken jag slogs med om ryggsäcken. Jag har räknat på alla fingrar, nu återstår bara en. Är det Peeta? Nej, där är flickan från Distrikt 10. Det var allt. Statsvapnet visas och en sista fanfar hörs. Sedan tar mörkret och skogens alla ljud över igen.

Jag är lättad över att Peeta lever. Jag upprepar för mig själv att om jag blir dödad, så är det bäst för mor och Prim om han vinner. Så tänker jag för att hantera mina motstridiga känslor vad gäller Peeta. Jag är tacksam över att han fick mig att verka ett strå vassare genom kärleksförklaringen i intervjun, jag är arg på hans överlägsna sätt uppe på taket. Och jag är skräckslagen vid tanken på att vi när som helst kan ställas öga mot öga här på arenan.

Elva döda men ingen från Distrikt 12. Jag försöker räkna ut vilka som är kvar. Fem karriärister. Rävlickan. Thresh och Rue. Rue... så hon klarade sig genom första dagen, trots allt. Jag kan inte låta bli att känna mig glad. Det var tio. De andra tre får jag fundera på i morgon. Nu är det mörkt, jag har färdats långt och byggt ett bo åt mig högt upp i det här trädet. Nu måste jag försöka vila.

Jag har inte sovit ordentligt på två dygn, och sedan har jag gått

långt hela den här dagen. Sakta låter jag musklerna slappna av och ögonlocken börjar falla ihop. Min sista tanke är att det är tur att jag inte snarkar...

Knak! Ljudet av en gren som knäcks väcker mig. Hur länge har jag sovit? Fyra timmar? Fem? Min nästipp är iskall. *Knak! Knak!* Vad är det som händer? Så där låter det inte när någon trampar på en gren, det är det skarpa ljudet av grenar som bryts från träd. *Knak! Knak!* Ljudet hörs från höger och jag tycker att det låter som om dess upphov är ungefär hundra meter bort. Långsamt och ljudlöst vänder jag mig däråt. Under några minuter ser jag inget annat än mörker, men jag hör att någon rör sig. Sedan ser jag en gnista och en liten eld som blossar upp. Ett par händer värmer sig över lågorna, men mer än så kan jag inte se.

Jag måste bita mig i tungan för att inte skrika alla skällsord jag kan komma på åt den som tänt elden. Vad tänker hon eller han på? Att tända en eld precis i skymningen hade varit en sak. Då var de som slogs vid ymnighetshornet långt borta. Men nu har de där karriäristerna med överlägsen styrka och massor av förnödenheter finkammat skogen i timmar efter någon att döda. Man kunde lika gärna vifta med en flagga och skrika «Kom och ta mig!»

Och här sitter jag, ett stenkast bort från tävlingens största idiot. Fastsatt i ett träd utan möjlighet att fly, eftersom varenda upptänklig mördare just har fått veta ungefär var jag befinner mig. Jo, jag vet att det är kallt och att inte alla har en sovsäck, men då biter man ihop och håller ut till gryningen!

Timmarna som följer ligger jag och kokar av ilska i min sovsäck. Jag tänker på fullaste allvar att om jag får komma ner ur det här trädet ska jag gladeligen ta livet av min nya granne. Min instinkt har varit att fly, inte att slåss, men den här personen är en riskfaktor. Korkade människor är farliga. Och den här människan har antagligen inte mycket i vapenväg, medan jag har min utmärkta kniv...

Himlen är fortfarande mörk, men jag känner att gryningen närmar sig. Jag börjar tro att vi – jag och den person jag nu planerar att

döda – kanske har undgått upptäckt. Då hör jag dem. Flera par fötter som börjar springa. Den som tände elden måste ha slumrat till. De är över henne innan hon hinner fly. Jag förstår att det är en flicka nu, det hörs på bedjandet, på de plågade skrik som följer. Sedan hörs flera röster skratta och gratulera. Någon ropar «Tolv döda, elva kvar!» och får uppskattande tjut till svar.

Så de slåss i flock. Egentligen förvånar det mig inte. Det är inte ovanligt med sammansvärjningar i början av spelen. De starkaste samlas i flock för att jaga de svaga, och sedan, när spänningen stiger, börjar de vända sig mot varandra. Jag behöver inte tänka efter särskilt länge för att förstå vilka de är. Det lär vara de överlevande karriäristerna från Distrikt 1, 2 och 4. Två pojkar och tre flickor. De som brukade äta lunch ihop.

Det går en stund medan jag hör hur de går igenom flickans saker. Av kommentarerna förstår jag att de inte hittar något av värde. Jag undrar om offret är Rue, men slår snabbt bort tanken. Hon är alldeles för smart för att tända en brasa på det där viset.

«Bäst vi sticker så de kan hämta kroppen innan den börjar lukta illa.» Jag är nästan säker på att det är den grymma pojken från Distrikt 2. De andra muttrar instämmande, och sedan hör jag till min fasa hur de går åt mitt håll. De vet inte att jag är här. Hur skulle de kunna veta det? Och jag är väl gömd i dungen. Åtminstone tills solen går upp. Då kommer min svarta sovsäck att bli ett problem i stället för kamouflage. Om de bara fortsätter att gå är de förbi mig och borta inom en minut.

Men karriäristerna stannar i gläntan ungefär tio meter från mitt träd. De har ficklampor och facklor. Mellan grenarna ser jag en arm här, en stövel där. Jag blir som förstenad och vågar inte ens andas. Har de sett mig? Nej, inte än. Det hörs på deras samtal att de tänker på annat.

«Borde vi inte ha hört en kanon nu?»

«Jo, det borde vi. Det finns inget som hindrar dem från att komma hit på en gång.»

«Om hon inte överlevde.»

«Hon är död. Jag stack henne själv.»

«Så var är kanonen?»

«Någon borde gå tillbaks. Se till att jobbet blev ordentligt gjort.»

«Ja, vi vill ju inte tvingas spåra upp henne två gånger.»

«Jag sa ju att hon är död!»

Ett gräl bryter ut och håller på tills en av dem tystar de andra. «Vi slösar tid! Jag går och gör slut på henne och sedan drar vi!»

Jag trillar nästan ner ur trädet. Det var Peetas röst.